

(המשך מעמוד 35)

עם פולה מונבו, החתונה שלנו התקיימה בעיריה שבניירורק על-ידי פקדי ראש העיר... בגלל החתונה אחרתי ברבע שעה לישיבה של פועלי ציון. החברים השתוממו על האיחור. הסברתי להם: איחורתי כי זה עכשיו התחנתה..."

"יחד, זרוע בורונ, שפה לשפה, לב לב, כמיטת העלומים שדך שהיתה כלי-כך קדושה לך..."

תיאור לקוני זה של נישואי ביומנו, אינו עומד ביחס כלשהו לתחושותיו לפולה. מיד אחרי גיוסו לגדודו העברי, הוא מתחיל להציף אותה במכתבים נרגשים. ב-6 באוגוסט 1918, כתב לה בניגוריון: "פולה יקרה! עשית לי תעלול יפה - שנתקעת יותר מדי עמוק בלבי, במעמקי המעמקים של הוויית, וכלום זוהי אשמתי כשאני רוצה להחזיק אותך לא רק בלבי, אלא גם בזרועותי ובחיקי; כשאני רוצה

בינו ולא בקוּשטא: מקובל לפרסם תצלום זה כתצלום של בניגוריון בתקופת לימודיו בקוּשטא. אך הבמאי דויד גרינברג מצא את הנגטיב של התצלום בארכיון התצלומים של הצלם מימי ראשית הישוב. הוא הוא אליהו סוסקין, בירו.

להסתכל לא רק בתמונתך, אלא בכ עצמך, לחבק אותך וללחוץ אותך ללבי ולנשק אותך, לנשק באהבה העצורה והתנוקה כלי-כך הרבה זמן..."

כימעט שנה נמצא כבר עם חיילי הגדוד העברי בארץ, הוא כותב לפולה, מיו ב-15 באפריל 1919: "הזוכרת את הרגעים הי ספורים בבוקר, כשהייתי בא אצלך, תוך העבודה שביכתה לי, וכמה פעמים מצאתי אותך שנה אחרי לילית-עבודה נטילי-שינה ועורתי אותך בנשיקותי ובהיבוק זרועותיך החשופות, ועינייך התחננו שר-אישאר עוד קצת, ויותר מעינייך צעק ליבי: הישאר, הישאר, ושינו ספרנו את הרגעים הספורים, שחלפי כה מהר, וכמה שימחה ואושר אצלו לנו. פוליה יקרה, כמה הייתי גותן עכשיו בעד רגע כזה, בעד שניה אחת, בעד מבט חטוף אחד! שוב, כנער קטן, כנער שוטה, מרגיש אני כאילו מאז-הב אני כך בפעם הראשונה, ואני מחפש שיפתותיך, זרועותיך ואני רוצה ללחוץ אותך אלי, לחבק אותך בידיים לוחשות, לעמוד על-ידי מיטתך, לרכון אליך, לדבוק בך ולהתמכר לזרועותיך ולשכוח הכל מלבדך. כמו או להיות מאושר מאהבתך הקרובה. יחד, זרוע בורונ, שפה לשפה, לב לב, כמיטת-העלומים שלך שהיתה כלי-כך קדושה לך..."

בניגוריון, במכתביו לפולה, מוכיר הרי בה מאד צילומים, ולא מצאנו את כל התצלומים עליהם כתב. מצאתי על חלק מהתצלומים שהיו, כתובת של סטודיו ל-צילום בניירורק. החלטתי לפנות אליהם, ולמרבית הפליאה, הגיעה משם תשובה

• דויד ופולה בניגוריון מעודם לא נישאו אי נישואים דתיים.

במדינה

מים בערבות של 5000 ל"י. **רצח ככוונה תחילה:** בפני הרכב שבראשו השופט בנימין כהן, וחבריו ה שופטים אליהו וינוגרד ומשה טלם, הנאשם: עבד סלום, צעיר מוסלמי מ יפו, מיוצג על-ידי מאיר זיו.

התובעת: דבורה ברלינגר. סלום נאשם ברצח אחותו הצעירה כומה. היא היתה מפגרת במובן גופני ופשי. ומשהתגלה לאחיה כי היא נמצאת בחודש החמישי להריונה, לקחה לרופא גינקולוג. זה העיד כי הסביר שמאוחר לעשות הפ לה. לדברי התביעה חנק עבד את אחותו במו ידיו וקבר אותה בבור בבית-הקבר רות המוסלמי ביפו. לדברי הנאשם, ש העיד כעד הגנה ראשון, הוא כלל לא תיכ נן לרצחה. כל כוונתו היתה להפחידה כדי שתפיל. ואולם משהחלה מתחצפת ומק ללת, היכה אותה, ופיתאום הרגיש כי הפסיקה לנשום.

רצח ככוונה תחילה: בפני הרכב שבראשו השופט דב לוי, וחבריו השופ טים ישראל גלעדי ונחמיה בר. הנאשמים:

- ישראל גרון (בן 35), בעל משחטה מרחובות, מיוצג על-ידי נתן קנת.
- צבאח חסון אברעמרה (בן 26), בדואי מבאר-שבע ועובד במשחטה של גרון, מיוצג על-ידי משה אהרון.
- חליל איברהים אברעמאר (בן 23), בדואי מבאר-שבע, מיוצג על-ידי אהוד שלישי.
- עלי עיד אברעמרה (בן 26) תושב עזה ועובד במשחטה. מיוצג על-ידי אבר הם ברקת.

התובעת: עדנה ארבל. במישפט קשה ומורכב זה נאשם בעל המשחטה היהודי גרון, כי יחד עם צבאח תיכנן שכירתו של ערבי בשם עבד אל-מוזעים, כדי שירצח את בעל המוסך מ

השופט בנימין כהן רצה אחות צעירה

רחובות, מאיר אזולאי, לדברי התביעה שילם גרון לרוצח השכיר 15,000 ל"י. הסיבה לרצח היתה סחיטות שחטס הקורר בן את גרון וצבאח. מאז חודש מאי 1978, טוענת התביעה, נהג אזולאי לסחוט סכר מים גדולים מצבאח, בהשתמשו, בין היתר, בעובדה שצבאח נהג לקיים בקביעות יח סים עם אשת מעבידו, גרון.

הבדואים פיתו את הקורבן לבוא עימם, הבטיחם לו פגישה עם סוחר חשיש. הם תיאמו את מעשיהם. חברו מקום לר-צח, וב-16 במאי 1978 חילו הבדואים לקורבן, והביאוהו למקום הרצח. שם התי נפלו עליו ודקרוהו באזורים מתקפלים. במשינה לברות, פצוץ ווב דם, ירה בו הרוצח השכיר שתי יריות מטווח. אחר כך נטלו את הגופה, הכניסוה למכוניתו של הקורבן, שספו עליה בנוזן הציתוה. במעשה הרצח הממשי לא השתתף גרין כלל. הוא היה רחוק משם, בביתו. אולם לדברי התביעה הוא אשר שכר את ה רוצח ושילם לו, וכן עזר בפריטי התיכנון.

(המשך מעמוד 39) מקום מטעמים אידיאולוגיים, אך אידיאר לוגיה לחוד ועסקים לחוד. בירור קצר עם כמה חברים במקום מעלה כי משתלם מאוד להיות אידיאליסט על השבון ארץ-ישראל השלמה.

כימעט כל מתנחלי קרני-שומרון מחזיר קים בדירות בתל-אביב, בבני-ברק, בפתח תקוה ובמקומות אחרים בארץ. איש מהם, ללא יוצא מהכלל, לא מכר את ביתו. כולם משכירים את הבית, חלקם בדולר רים, בעודם משלמים תמורת מגוריהם בקרני-שומרון 500 לירות לחודש. שושי הגנת, שבעלה הוא מנהל הסר פרמרקט, הגיבה בתדהמה כשנשאלה אם מכרה את ביתה שבעיר: "אני יודעת מה יהיה מחיר? אמרה, וסיפרה כי שכר הדירה, שהיא ובעלה מקבלים עבור הדיר רה בבני-ברק, דיו כדי לפרנס מישפחה במקום כמו קרני-שומרון. אך בני-הזוג עובדים שניהם, ומקבלים שתי משכורות, נוסף על שכר-הדירה. בקרוב הם עומדים לעבור בידוד עם שאר חברי ההתנחלות למיבנים של קבע. טרקטוריסט ישראלי ופועלים ערביים מקלקילה כבר מכשירים עבורם את הקרקע. את מיבניהקבע ירכי שו בתשלומים נוחים, ובמשכנתא גבוהה ולטווח רחוק.

בקרני-שומרון עומדים להקים בקרוב ארבעה מיפעליתעשייה, רשימת בעלי המפעלים העומדים בתור כדי לקבל זכ יון להקים את מיפעלם בהתנחלות. ארר כה - ולא מטעמים אידיאולוגיים בלבד. המרחק בין תל-אביב לקרני-שומרון הוא 50 דקות נסיעה. כיום כימעט בלתי-אפש רי למצוא מקומות למיבניתעשייה במרכז הארץ. גם מחירי המגרשים המוצעים למיבניתעשייה מרקיעים שחקים. בקרני-שומרון ינתן לבנות מיפעליתעשייה במ חירים אפסיים, ובתשלומים, ומאחר וה מקום קרוב יותר מכל איזור-פיתוח אחר למרכז הארץ, רבים עליו הקופצים.

בינתיים גדלה והולכת רשימת המישפ חות הגרשמות להתנחלות קרני-שומרון. מזכיר ההתנחלות מודה כי לא כולם באים למקום מטעמים אידיאולוגיים. ועדת-הקב לה שתקבל את המישפחות המצטרפות, אחרי מיון קפדני, לא תשים את הדגש על אידיאולוגיה, ואילו בקרב האוכלוסייה נפוץ לאחרונה מונח חדש, על מישקל המור נח האמריקאי: Business with Pleasure.

המונח הוא:

Business with Settlement. **הווי בידור מישפטי**

מיצעד מישפטי השבוע מוגש בשירות דתיכונים, המושבת

מיסדרונות בתי-המישפט מלאים בימים אלה תיכוניסטים מאונס. רובם סובבים סחור סחור ומתחפים מישפט מעניין. חלק מהם מגיעים בסופו של דבר אל מיב חר מישפטי השבוע, אבל חלק נתקע ב מישפטים משעממים וחסרי-השיבות. לשם עזרה לתועים בדרכי המישפט אנו מגי שים בזה סקירה של מיבחר המשפטים הנערכים השבוע בבית-המישפט המחוזי בתל-אביב.

- **אינוס קבוצתי:** בפני השופט אהרון אולסקר, הנאשמים:
 - גבריאל חשש (בן 25), מנהל עבודה במיפעל מתכת. מיוצג על-ידי אברהם אורן.
 - מאיר פדל (בן 24), סוכן גלידה. מיוצג על-ידי צבי לידסקי.
 - אריה האב (בן 20), פועל מתכת. מיוצג על-ידי אסתר דורון.
 - צדוק בניציון, שוטר לשעבר, מיוצג על-ידי עוררדין שטר.

התובעת: דורה פלפל. בבקשה שהגישה התביעה להחזיק את הנאשמים במעצר עד לסיום המישפט, טענו הסניגורים כי לא היה כל משט, אינוס. כי הנערות שהשתתפו במין הק בוצתי הן אומנם קטינות, אולם בעלות נסיון מיני מגוון ועשיר. כי הן רגילות במין פרוע ואורגיות, ולא התנגדו כלל. אי לכך ביקשו מהשופטים לא להחזיק את מרשיהם במעצר, אלא לשחררם. ה שופט נעתר להם ושיחרר את כל הנאש